

CZAPÁRY VERONIKA

A zene

Milyen megnyugtató volt tegnap, mit fogunk ünnepelni
egyedül. Tudnom kéne, jó-e, hogy
mit kell csinálni pontosan.

Egy lány jön, olyan szép is lehetne a lány. Most.

Hány játék, ezt kérdeztem.
Kedvesek, újra a végtelen.
Mostanában van olyan érzésem, hogy nem tudom felfogni.
Például tegnap. A zene.

Önfeledt, lágy és arctalan. Én nem így akartam

Van időm

Én nem vagyok ám röpké fuvallat, én nem,
én határozottan megvagyok,
ha lekörözlek titeket,
pár pillanatra megvagyok, várhatom mikor jön újra vissza,
van időm, lassan elviselhetetlen, egész nap itt ülök, és várom,

várom megismerhetlent, a kimondhatatlant,
az elmondhatatlant,

új védekezési stratégiákat kell kidolgozni,
csak egyféle van, és az teljességgel lehetetlen.

Most rohanok, teljességgel belerohanok a gondolatba,
ne felejtsetek el, eltépted a fényképet, volt merszed,
ez nem elégtétel.